

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Et Secvndo. Modi Ascendentis. Decisio Octava.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

SEXTVS STATUS MYSTICVS EST TRANSFORMATIONIS,

ET SECVNDO

MODI ASCENDENTIS.

DECISIO OCTAVA.

LICET inexpertis alta videantur, quæ modo de Transformatione affirmatiua diximus; præstantiora tamen esse quæ in Transformatione negatiua fiunt, ex sequentibus constabit. Et

- I. *Quid sit Transformatio modi Ascendentis.*
- II. *Quod Transformatio modi Ascendentis habeat ordinariè relapsum à spiritu diuino.*
- III. *Quod modus Transformationis Ascendentis, magis sit perfectus quam modus Descendentis.*
- IV. *Quod Vicissitudo Descendentis, & Ascendentis Transformationis in hac vita sit sufficiens ad maiorem radicationem in charitate.*

ARTICVLVS PRIMVS.

Quid sit Transformatio modi Ascendentis.

AD ipsam naturam status Transformationis pertinet, quod sit v-
sus doni supernaturalis sapientiæ, quo
mysticus diuinæ *a* factus confors natu-
ræ, de claritate *b* in claritatem tanquam
à Domini spiritu perficitur, & in chari-
tate magis radicatur: verùm quod fre-
quenter carentiam fruitionis, & rela-
plum ex spiritu diuino, ad proprium
spiritum patiat; non tamen cū tædio-

sa inibi soleitate, licet absq; vitali bene-
affici; in sensibili ausem parte quodam-
modo dilacerari videatur, hoc ad mo-
dum Transformationis ascendentis fa-
cit, eumq; constituit, & sic describi
potest; Transformatio modi ascenden-
tis, est diuinus splendor in spiritu huma-
no, ex habituali dono sapientiæ ardens,
& lucens, ordinatè etiam lumen, & vi-
tale in Deo bene-affici subinde obtene-
brans; atque ab infimis, per medias,
ad supremas vsque mentis regiones,
moderato ordine procedens; prout hic
consequenter latius dicitur;

Quod

a 2. Petr. 1. b 2. Corinth. 3.

Quod Transformatio modi Ascendentis habeat relapsum à spiritu diuino.

ARTICVLVS SECYNDVS.

ESt in hoc statu mysticus, vt Terminus amoris à Quo, scilicet eius operatio incipit, & ad pascua inuenienda egreditur; & Deus vt Terminus amoris ad Quem scilicet tendunt, pertingunt, ingrediuntur, & finiunt amorosi actus. & sic tanquam Seraphini, dici possunt [feruere, *a* qui impresso calore supra se sursum feruntur, & proprio pondere in se redeunt. huiusmodi super se leuationes, & in se relapsus vicissitudinariè, feruores dicuntur. Sancti itaque Viri, qui exarserunt Spiritus sancti gratia supra se efferuntur in Deum, & ex proprio pondere recidunt in se ab actuali supra se eleuatione.] Dum enim [anima *b* ad contemplandum Deum nititur, velut in quodam certamine posita, modò quasi exuperat, quia intelligendo, & sentiendo in circumscripti luminis aliquid degustat, modò succumbit, quia degustando iterum deficit.]

[Eandem ergò lucem *c* quam in manibus suis tenet absconsam, ei propalat ad horam, aut horulam, prout sibi omnium moderatissimo, sapientissimè placuerit. quo lucis huius reditu annuntiet Deus per allocutionem internam

dilecto (homini bono scilicet, cum quo tam gratiosè operari dignatur) quod lux ista possessio eius non sit, ita vt eam possit stabiliter possidere: & si ad horam amiserit eam, ad eam rursus recuperandam possit ascendere, & per eam ad lumen gloriæ peruenire. insuper lucem contemplationis theoricæ, ac mysticæ radium visionis tenens Deus in manibus eandem lucem pulcherrimè radiantem, ad libitum suum menti purgatæ, nunc pandit, & influit, nunc trahit, & abscondit: sicque lux ista venustissima ad tenentis Dei arbitrium latet, ac patet, & nunc copiosius clariusque infulgens, nunc minus.] atque ita hic [infinitus *d* est quidam circulus, dum & spiritus capacitas ex repletione famescit, & esuriens impletur, ac vndique pascua inuenit, in quibus & esuriens, & repletus pascitur.]

Proprium est itaque huic statui, vt à summo ad ima, & vt ita loquar, ad nulla relabatur, & in nihilum quasi abeat, seu omninò euanescent, etiam summa quæque: cum eo tamen, quod licet sublimis aliqua spiritus in Deum absorptio à suo optimo, & summo deficiat; hoc tamen non semper fiat immediatè ad propriam, & nudam soleitatem sensibilibus amoris; ita vt positiuam aliquam molestiam, & quasi dilacerantem miseriam degustet in inferiori homine. quamdiu enim adhuc aliqua intermedia, vel infima, ex superiori bene-affici perseverat, redundantia; tamdiu ex toto, &

a S. Bonan 4. itin. ater. d. 5. art. 3. ex Lincon. *b* S. Gregor. homil. 14. in Exech. *c* S. Dion. Carth. de fons. luc. a. 16. *d* Taul. instit. c. 12.

to, & plenè, ibidem misere affici non potest, licet ad septimanas aliquot duraret; nec ad superiora interim reascenderet. & hæc quotidiana praxi contingere, non tam est quæstio; quam vt ordinata, ad instantaneas vicissitudines accommodatione, animique industria, mysticus sua peragat. Vt autem plenius hæc explicentur, consequenter dicimus,

Quod modus Transformationis Ascendentis, magis sit perfectus, quam modus Descendentis.

ARTICVLVS TERTIVS.

Statui Transformationis modi descendens, in quo omnia de Deo eminenter affirmantur; [Theologia ascendens, qui per negationes fit, anteposuerunt; vt qui animum à sibi cognatis, familiaribusque rebus subducatur: & per diuinas omnes notitias, atque perceptiones ambulet à quibus exemptum, secretumque; est id, quod nomen omne, rationemque, ac scientiam superat, ad extremum autem ei illam coniungat, quatenus nos etiam illi coniungi possumus.] vnde [nobilissima b sentio, quam in nostro spiritu sentire, vel experiri possumus, est: quod in Deo per amorem fructuum motimur, & subito in Deum denuò reuertimur, vt ita cum eo per inauulsiibilem adhesionem semper permaneamus.] licet ergò fiat relapsus è summo spiritus diuini in infimum spi-

ritus proprii: hoc tamen non est adscribendum alicui imperfectioni; sed maximè perfectioni. quia [illud est plenius & perfectius lumen, quod datur per modum actus siue passionis, quam illud, quod per modum habitus infunditur: quia ex altitudine huius luminis actualis contingit, vt humana mens illud possidere nõ possit per modum habitus.] imò etiam ex altitudine huius luminis actualis profuit summa illa spiritus libertas, qua facillimè eleuatur ad optimum modum operandi huius vitæ: & ita diuinis intendit, vt sciat se ijs intendere, absque imperfecta aliqua coëxistente, & aliò trahente notitia. sicut fit in visione patriæ: vbi nulla opus est vel negatione, vel abstractione; sed liberè, & perfectè, & vitam æternam habet, & scit se eam habere. hoc autem in hac vita fit tantò perfectius, quantò amplius, ab inferioribus ad medias, & à medijs ad superiores regiones, seu mentales situs ascenditur; & quantò relapsus à spiritu diuino in spiritum proprium, & subtilior, magisque suis ipsius auersionem, nuditatem, & soleitatem penetrans factus fuerit.

Hæc porrò auersio, nuditas, vel soleitas, nõ ita accipienda est, quasi actualem fruitionem spiritus impedire valeat, sed quod tam subtiliter liberè, & ab omnibus soluto spiritu diuinis vnatur, vt quidquid habitæ puritati spiritus minus est, quodammodo sordescere, atque impertinentiæ suæ mole quodammodo suppressere, videatur. Vnde

Iii etiam

a S. Dion. de diu. nom. c. 13. b Harph. l. 3. p. 3. c. 17. c S. Thom. de Verit. q. 12. a. 1. ad 7.

etiam pro nihilo ducit, an aliquid viribus inferioribus influat, an non. atque tum [passio a inferior non impedit gaudium, & fruitionem superiorem;] sed illam sentiens tranquillè tolerat, velut frigus aliquod, calorem, famem, vel sitim. Vt autem hæc in praxi fiant, admodum subtili distinctione in intimo spiritu opus est; & hoc ipsum quidem necessitate quadam. quia [quandò magis b crescit ascensio, tantò magis crescit cognitio,] & consequenter amoris intentio; ab ea autem ad contrarium, scilicet propriæ soleitatis gustum, viuacior relapsio, vt habetur c supra, vbi etiam latius ostensum est, quomodo diuinorum præstans animus, ab infimis per medias, vsque ad summam spiritus regiones reascendat, vt iterum perfectius descendat, ac in amore cœlesti continuò magis proficiat; quod vt euidentius fiat, hic consequenter dicitur,

Quod vicissitudo Descendentis, & Ascendentis Transformationis in hac vita sit sufficiens, ad maiorem radicationem in charitate.

ARTICVLVS QVARTVS.

CVm [charitas possit augeri d tota hominis vita,] nemini præsumendum est, quod totum, e quod quærit inuenit, ne desinat propinquare, qui

cessat accedere.] vnde licet [perspicax ille contemplationis radius, semper ex admirationis magnitudine iuxta aliquid suspendatur; non tamen vno f modo semper, nec vniformiter id agitur; nam viuacitas illa intelligentiæ in contemplantis animo mira agilitate modò it, atque redit, modò se quasi in gyrum flectit, modò autem se quasi ad vnum colligit, & quasi immobiliter figit.] ita vt [vna quædam vis simplex, quæ per se ad temperationem quandam coniungentem à bono vsque ad extremum eorum quæ sunt, mouet, & impellit; g etiam ab ipso rursum ordine per omnia ad bonum ex se, per se, & à se in orbem reflectatur, semperq; ad seipsam eodem modo reuoluatur.] & tum [Dei charitas h non solum emanat, sed etiam trahit intrò in vnitatem.] emanat quidem per descensum Transformationis, quando Deum vt primum principium vitali vsu, & fruitione semper in se præexistere habet, & Deum eminenter omnia esse affirmat; intrò autem trahit, quando per ascensum omnia de Deo eminenter negando; continuò penitus Deum, (vt terminum ad Quem tendit) intimius attingit.

Sicut ergò [non subest potestati liberi arbitrij etiam per gratiam reparati, vt se immobiliter in bono statuat:] ita etiam in gratia mystica Transformationis, quæ per donum supernaturalis sapien-

a S. Thom. 3. p. quæst. 46. a. 8. b S. Thom. in c. 10. de Cœl. hier. §. vel fortè. & c. 7. §. non ergò. S. Bonau. 3. in. atern. d. 4. a. 1. ex Hug. c in praxi paraph. 13. 14. & 15. d S. Thom. 2. 2. quæst. 24. a. 4. c. e Leo serm. 11. de Pass. Dom. f Richard. l. 1. de Cont. c. 5. g S. Dionys. de diuin. nom. c. 4. h Rusbroch. in l. Apolog. c. 13. i S. Thom. 2. 2. quæst. 138. art. 7.

pietia dat vsum, & vitalem gustum consortij diuinæ naturæ, admittendum est liberum arbitrium in diuinis vnionibus stabiliter non subsistere; sed ordinata vicissitudine mysticum in perfectiorem semper virum euadere. siue enim per circulares dimensiones diuinitatis, seu situs, vel regiones mentales, à summo spiritus diuini per proprium spiritum, ad inferiora, & quæ centrales, seu cordis sunt mansiones, descendat: siue ab hoc centro, per spiritum proprium ordinatè ad spiritum diuinum ascendat semper magis, ac magis proficiet; semper magis perfecta, magis pulchra, magis noua, magis bene-afficientia, & in charitate profundius radicanda inueniet, per ordinatam vicissitudinem vtriusque modi status Transformationis, scil. descendens, & ascendens, est enim vnus integer talis descensus, quasi vnum verbum, seu dictum (per innumerabilia, & ipsi practico (saltem ex toto) inobseruabilia verba) continens, quod Deus sit omnia in omnibus. Vnus autem integer talis ascensus, est etiam quasi vnum tale verbum, seu dictum, quod Deus sit super omnia quæ sunt. vtroque autem modo immergitur mysticus illi verbo, de quo dicitur: In principio erat verbum, & verbum erat apud Deum, & Deus erat verbum.

in quo quidem [tanta latet *b* altitudo sapientia, vt etiam annosissimis, acutissimis, flagrantissimisque cupiditate discendi, (& practicandi) contingat illud Ecclesiastici; cum consummauerit homo tunc incipit.]

Hæc tamen non ita rigidè accipi volumus: ac si [eminentiores quasdam gratias *c* gratis datas negemus, quibus mediantibus sublimiori modo diuina vnio perficiatur; sed quod huiusmodi gratia huius loci non sint, nisi per accidens: directè autem, & ordinariè, ad statum sanctorum Viatorum pertineant; de quo *d* inferius pauca dicemus. Cæterum vt intra limites summæ Theologiæ mysticæ stemus, nec in vanum omnia huc adducere conemur: alia quam plurima, & propemodum infinita, quæ tam status naturalis modi, quam supernaturalis modi operandi, concernunt, & apud eminentiores tum antiquitate, tum sanctitate, ac doctrina, mysticos, admirabili certè, ac prorsus iucunda, vtilissimaq; varietate leguntur illis reliquimus, qui non tantum in Scholastica Theoria; sed intimius quotidiana, & annosa praxi, diuinis familiaritatibus digni habentur. Atque hisce præmissis ad mysticum statum eminentissimum huius vitæ, trans-
eamus.

a Ioan. 1. *b* S. August. tract. 39. in Ioan. *c* S. Thom. 2.2. quest. 45. art. 5. c. 3. sent. d. 34. q. 1. art. 2. *d* Dec. 9.